

РЕШЕНИЕ

№ 9257

гр. София, 19.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав,
в открито заседание на 27.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **6793** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.32, ал.8 от Закона за развитието на академичния състав в Република България (ЗРАСРБ) във вр. с чл.145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на С. О. С., уточнена с молба от 24.08.2023г. против решение на Факултетния съвет (ФС) на Юридическия факултет на Университета за национално и световно стопанство (У.), обективирано в т.2.1 и т.2.2 от протокол № 5/12.06.2023г. С така обективираното решение жалбоподателят не е избран на академична длъжност „доцент“, а са такива са избрани другите двама кандидати, участници в обявен конкурс за две такива длъжности. Ответникът и заинтересованата страна (ЗС) П. М. М. чрез процесуалните си представители изразяват становище за недопустимост на жалбата, а по съществуто ѝ я намират неоснователна. ЗС П. В. М. чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна.

След като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима, като подадена от лице с правен интерес от оспорването, в законоустановения за това срок. С писмо от 15.06.2023 година на декана на Юридическия факултет на У. (л.17 от делото) жалбоподателят е уведомен, че научното жури не предлага на ФС да бъде избран и назначен на академична длъжност „доцент“. Първоначално заявеното оспорване на това решение на научното жури е оставено без разглеждане с определение № 7193/25.08.2023 г., влязло в сила на 03.10.2023г. В писмото се посочва и, че жалбоподателят не е избран на длъжност

„доцент“. То не съдържа указание за реда, срока и органа, пред който може да бъде обжалвано. Поради това и на основание чл.140, ал.1 АПК, срокът за обжалване на решението, с което жалбоподателят не е избран на посочената длъжност, за която е бил кандидат, е продължен на 2 месеца. Следователно, подадената на 30.06.2024г. жалба не е просрочена. Доколкото не се установява момент на запознаването на жалбоподателя със съдържанието на процесните решения, с които е приключило производството по избор за заемане на две длъжности „доцент“, по-ранен от съобщаването на разпореджанието от 01.08.2023г. с указания за отстраняване на нередовности на жалбата, следва да се приеме и, че първоначалната липса на яснота относно акта, който се оспорва, не обуславя недопустимост на оспорването. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

С решение по т.2 протокол № 40/17.11.2022г. на катедра „Наказателноправни науки“ в Юридическия факултет на У. (л.521) е предложено на ФС да утвърди предложение за обявяване на конкурс за заемане на академична длъжност „доцент“, 2 щатни бройки в професионално направление 3.6 „Право“, научна специалност „Наказателно право“. ФС е утвърдил това предложение с решение по т.2 от протокол № 6/17.11.2022г. (л.518-521). За конкурса е направена публикация в Неофициалния раздел на Държавен вестник, бр.98/09.12.2022г. Заявления за участие са подали жалбоподателят и ЗС. С решение по т.1 от протокол № 1/16.01.2023г. на ФС (л.279-280) са утвърдени структурата и съставът на научното жури, което да оцени кандидатурите. Членовете на журито са представили декларации по чл.4, ал.4 и ал.5, т.3 и т.4 от ЗРАСРБ (л.291-301). С решения по протокол № 15/20.02.2023г. (л.269-271) научното жури приело, че и тримата кандидати покриват изискванията по чл.2б, ал.2, ал.3 и ал.5 ЗРАСРБ, допуснала ги до оценяване, определила рецензенти и членове на журито, които да изготвят становища. Рецензиите и становищата са представени по делото и във всички тях еднообразно е прието, че ЗС отговарят на условията за заемане на длъжността „доцент“, а жалбоподателят – не, поради това, че представената от него за оценяване основна публикация не притежава характеристиките на монография, изискуема съгласно чл.24, ал.1, т.3 ЗРАСРБ. Тези съображения съставляват мотивите на решенията, с които ЗС са избрани да заемат двете академични длъжности, за които е проведен конкурсът. В хода на последния жалбоподателят е подал сигнал до министъра на образованието и науката относно възможен конфликт на интереси, приет за сведение от членовете на научното жури с решение по т.1 от протокол № 15-А/30.05.2023г. (л.79-90). В свое становище от 29.05.2023г. (л.561-568) Комисията за академична етика при У. приела, че такъв конфликт не е налице. В производството пред съда не бяха установени обстоятелства, годни да обосноват различен извод. С представените декларации по чл.4, ал.4 и ал.5, т.1 и т.2 от ЗРАСРБ (л.248-268) членовете на научното жури са отрekli изрично наличието на такъв конфликт. Не може да бъде направено заключение за обратното само въз основа на съществуването на издания, включващи научни трудове на кандидати в конкурса и членове на журито, предвид изричните изявления за самостоятелност на съответните обекти на авторско право, описани в представените разделителни протоколи.

По делото е прието заключение на съдебно-техническа експертиза, което съдът в настоящия състав възприема като обективно, компетентно и съответно на обстоятелствата по делото, но намира, че от него не се установяват нови релевантни за спора обстоятелства. Вещото лице посочва, че при извършеното изследване на електронната поща на издателство „А. П.“ по отношение на посочените научни

трудове установил, че файлът „Наказателноправни и процесуални проблеми на определяне на наказанието“ с автор П. М. е получен на електронната поща, използвана от издателството на 03.09.2022 г. с разширение doc, което позволява текстообработка и предпечатна подготовка. Файлът е препратен на друга електронна поща същия ден. „Граници на наказателната отговорност за престъпно мотивиране и престъпно улесняване на другото“ с автор П. М. е получено на електронната поща, използвана от издателството на 12.09.2022 г. „Последици от съдимостта в българското законодателство” с автор П. М. и „Проблеми на наказателноправната квалификация на престъплението” от същия автор са получени на електронната поща, използвана от „А. П.” на 01.09.2022г. Научните трудове не се регистрират в дневник или деловодна система, тъй като дружеството не използва такива. За момента на тяхната обработка не вещото лице установил данни. Изпращането им за печат се извършва по електронна поща. Не му бил предоставен достъп до издадените платежни документи за подготовката и отпечатването на посочените научни трудове. В А..org, не установил да има данни за публикации на същите. При изпращане на трудовете „Граници на наказателната отговорност за престъпно мотивиране и престъпно улесняване на другото“ с автор П. М.; „Последици от съдимостта в българското законодателство” с автор П. М. и „Проблеми на наказателноправната квалификация на престъплението” с автор П. М. е заявено да бъдат отпечатани в тираж 50 броя, но няма данни дали реално са отпечатани в такъв тираж и няма данни за физическото им разпространение и наличност на пазара на книги в България. При извършеното изследване в издателство „С.” вещото лице установил, че в издателството са постъпвали за печат, в doc формат, който позволява текстообработка, следните научни трудове: „Абсолютната забрана за дискриминация. Равенство в разнообразието и престъпленията от омраза” - автор П. М. в съавторство с Б. Ч.; „Учебно помагало за решаване на наказателноправни казуси. Методика. Решения. Съдебна практика” - П. М. в съавторство с А. Х.; „Методика за решаване на казуси по наказателно право с примерни решени казуси. Част I” с автор П. М.. Получените научни трудове не се регистрират в дневник или в деловодна система. Доказателство за получаването са им писмата, получени по електронна поща. При залагането им за печат се съставя Технологична карта на всяка книга. Относно изданието „Абсолютната забрана за дискриминация. Равенство в разнообразието и престъпленията от омраза” вещото лице посочва, че е получено в издателството на 10.01.2023 г., датата на обработване и изпращане на файл с корекции е 12.01.2023 г., дата на залагане за печат при първи тираж: 12.01.2023 г., дата на залагане при втори тираж: 23.05.2023 г., дата на предаване от печатницата - 19.01.2023г. /първи тираж/ и 13.06.2023г. /втори тираж/. Относно „Учебно помагало за решаване на наказателноправни казуси. Методика. Решения. Съдебна практика” датите са, както следва: получаване в издателството - 28.09.2022 г., обработка и изпращане на корекции и предаване за печат - 09.03.2023 г., предаване от печатницата- 28.03.2023 г. Относно „Методика за решаване на казуси по наказателно право с примерни решени казуси. Част I” датите са, както следва: на получаване в издателството - 28.09.2022 г., обработка и изпращане на корекции - 31.01.2023 г., изпращане за печат - 31.01.2023 г., предаване от печатницата - 09.02.2023г.

Вещото лице посочва, че по отношение на публикуването на научните трудове в интернет пространството в А..org, не установил да има данни. Бройките, в които са отпечатани трудовете, са: на „Абсолютната забрана за дискриминация. Равенство в

разнообразието и престъпленията от омраза" - П. М. в съавторство с Б. Ч. - първи тираж: 20 бр., втори тираж: 300 бр.; „Учебно помагало за решаване на наказателноправни казуси. Методика. Решения. Съдебна практика" - П. М. в съавторство с А. Х. - 800 бр.; „Методика за решаване на казуси по наказателно право с примерни решени казуси. Част I" с автор П. М. - 800 бр. При извършеното изследване вещото лице установил, че има данни за разпространението на отпечатаните трудове. Към настоящия момент няма данни за наличността им на пазара на книги в България. За платежен документ приема представените приемо-предавателни протоколи, тъй като в тях има посочена сума. Други платежни документи като фактури, които вещото лице поискал, не му били предоставени.

Отбелязано е в заключението и, че при извършеното изследване на място в Националната библиотека вещото лице установил, че посочените по-горе научни трудове са депозираны и вписани в Националния регистър на издаваните книги в България към Национална библиотека „Св. Св. К. и М.", като представя информацията за датите и описание на изданията. Същите съответстват на писмените доказателства, изходящи от горепосочените издателства и Националната библиотека. При така установените обстоятелства, не са налице основания да се приеме, че оспорените решения са незаконосъобразни. Приети са след изпълнение на изискванията на Раздел III от Глава трета на ЗРАСРБ и съответно Раздел III от Глава трета от Правилника за прилагане на същия закон (ППЗРАСРБ). Твърденията за съществуващ конфликт на интереси между членове на научното жури и двама от кандидатите са били разгледани от Комисията по чл.30а от ЗРАСРБ в съответствие със специфичните ѝ правомощия, които специалният закон ѝ възлага. Комисията е приела в свой доклад до министъра на образованието и науката (л.569-579), че такъв конфликт не е налице, а сигналът на жалбоподателя е неоснователен. Тази комисия се явява специализиран орган, чиято преценка не може да бъде заместена от съда. Последният упражнява контрол съгласно чл.145, ал.1 АПК, а в случая не се установяват предпоставки, обосноваващи извод за незаконосъобразност на решението на Комисията по академична етика.

Аналогично, преценката за естеството и качеството на научните трудове на кандидатите се извършва от нарочно определеното за целта научно жури. Последното се състои от лица със специфична професионална компетентност, определени в съответствие с предвидени от ЗРАСРБ и Правилника за прилагането му ред и изисквания, с цел да оценят кандидатурите с оглед качествата им и принос в съответната научна област. По изложените по-горе съображения за пределите на съдебния контрол съгласно чл.145, ал.1 АПК, доколкото не се установяват обстоятелства, разкриващи неспазване на посочената нормативна уредба, преценката по целесъобразност на журито не може да бъде заместена от съда.

Предвид изложеното и като прецени изцяло законосъобразността на оспорения акт на основание чл.168, ал.1 АПК, съдът в настоящия състав приема, че решението е издадено от компетентен орган в установената форма; при това не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и то е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона.

С оглед изхода на делото и на основание чл.143, ал.4 АПК следва да бъдат уважени исканията на ЗС за възстановяване на разноските по делото. Установява се от представените разписки, че ЗС П. М. е заплатила възнаграждение за адвокат в общ размер 1500 лв. ЗС П. М. е представляван от адвокат при условията на чл.38, ал.1, т.3

от Закона за адвокатурата, съгласно представения договор за правна защита и съдействие (л.542). Съгласно чл.38, ал.2 от същия закон, съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В случая, в съответствие с чл.8, ал.3 и чл.7, ал.9 от тази наредба, възнаграждението възлиза на 1500 лв. Съдът в настоящия състав намира, че евентуална прекомерност на последното може да бъде преценявана само при поне двукратно превъзходение на минимума, предвиден от посочената наредба, тъй като страните разполагат със свобода на договаряне и не може да им бъде налагано заплащане само в посочения минимум. Поради това, възражението за прекомерност от страна на жалбоподателя е неоснователно. Що се отнася до соченото решение на Съда на Европейския съюз от 25.01.2024г. по дело С-438/22, то в т.2 и т.3 от него е прието съответно, че:

- Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноска за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в член 101, параграф 1 ДФЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики.

- Член 101, параграф 2 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги.

Тълкувани съвместно, текстовете налагат извод, че съответният национален съд по конкретно дело следва да прецени с оглед обстоятелствата, налице ли е нарушение на забраната за ограничаване на конкуренцията. В случая, настоящият състав намира, че такива обстоятелства не се установяват и съответно, няма основание горепосочената наредба да не бъде приложена. Искането на ответника за разноска е заявено за първи път в писмена защита, постъпила след приключване на устните състезания и поради това не следва да се обсъжда.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. О. С., с ЕГН [ЕГН], против решение на Факултетния съвет на Юридическия факултет на Университета за национално и световно стопанство, обективизирано в т.2.1 и т.2.2 от протокол № 5/12.06.2023г.

ОСЪЖДА С. О. С., с ЕГН [ЕГН], да заплати на С. Д. Г., с ЕГН [ЕГН], сумата 1500 (хиляда и петстотин) лева - адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА С. О. С., с ЕГН [ЕГН], да заплати на П. В. М., с ЕГН [ЕГН], сумата 1500

(хиляда и петстотин) лева – разноски по делото.
Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му,
пред Върховния административен съд.

Съдия: